

ÚVOD

„Hlídací psi se nikdy neschovávají!“ zavrčel Bručoun na velkého zlatosrstého psa, zastavil se a zapřel se packami o zemi pokrytou hniječím listím. Lízinka na něj znepokojeně pohlédla a cítila, jak jí buší srdce. Jejich bratr Vrtík nervózně zakňučel a přitiskl se k boku toho druhého, černobílého psa.

Lízinka věděla, proč se Bručoun zlobí.

Něco nás pronásleduje a ten zlatý pes ví, co to je.

Oba dospělí psi spolu za chůze tiše rozmlouvali a mysleli si, že je štěňata neslyší a že necítí stále pronikavější pach jejich strachu. Lízinka se podívala na zlatého psa, Štístka, a cítila, jak jí přejíždí mráz po zádech až ke špičce svěšeného ocasu. Štístko byl to velký, statečný pes. Jestli se i on bojí toho, co vydává to podivné vytí, musí být opravdu zle.

Štístko na chvíli zaváhal a díval se na Bručouna, jako by byl mladý pes stejně děsivý jako to neznámé nebezpečí, které je pronásledovalo temnotou.

„Štěňata, udělejte to, co my,“ řekl Miky, Štístkův černobílý ka-

marád, vrhl se na zem a převaloval se sem a tam, dokud neměl celý kožich pokrytý bahnem a listím.

Lízinka ho poslechla a válela se po zemi, dokud nebyla obalená bahnem od hlavy až k patě. Za jiných okolností by bylo válení se v blátě s jejími bratry a novými kamarády zábavné, ale tentokrát to nebyla hra. Povzbudivě štouchla vlhkým čenichem do Vrtíka a pomáhala mu, dokud se jeho povědomá mléčná vůně neztratila nánosem lesních pachů.

„Musíte to vydržet a nečistit se,“ řekl Miky a Vrtík ztuhl s napůl vyplazeným jazykem, kterým se už už chystal odstraňovat bláto ze své srsti. „Výrobce. A teď musíme být úplně potichu a nehýbat se.“ Miky zalezl po keř a Lízinka a Vrtíkem ho následovali. Vrtík se přitulil k Mikyho boku a zabořil svůj čenich do jeho srsti. Lízinka měla také chuť schovat obličej, ale nedokázala se k tomu přimět. Ať je pronásledovalo cokoliv, musela to vidět.

Kéž by tu byla maminka, ta byla velká a silná a ochránila by nás před těmi příšerami.

Jenže maminka byla pryč, stejně jako ostatní psi ze smečky i dlouhé packy, které se o ně staraly. Maminka odešla – k Zeměpsicí, jak říkal Štístko – a štěňata zůstala opuštěná v Psí ohradě, bez jídla a bez dospělých psů, kteří by jim řekli, co mají dělat. Dokud se neobjevili tihle dva.

Lízinka doufala, že se Zeměpsice o její maminku postará. Než odešli z Ohrady, pohřbili její tělo do země společně se studeným nehybným štěnětem, které našli ležet v trávě.

Lízinka přitiskla ouška k hlavě a potlačila v sobě zakňučení. Teď už cítila pach blížících se příšer. Na chvíli měla pocit, že to jsou

psi, jenže tenhle pach byl jiný než ten, který se vznášel v Psí ohradě nebo kterým byli cítit Štístko a Miky. Byl ostrý a cizí.

Když společně opouštěli Psí ohradu, dospělí psi štěňatům slíbili, že se o ně postarají. Lízinka jim věřila. Teď pozorovala Štístka, který stál strnule před keřem, a doufala, že zlatý pes svůj slib splní.

„Já se před ničím schovávat nebudu,“ obořil se Bručoun na Štístka. Lízinka cítila, jak se jí z hrdla dere tiché zavrčení. Měla chuť vyskočit a seštěkat svého bratra, aby se přestal chovat jako pitomec, ale neodvažovala se na sebe upoutat pozornost.

Bručoun se otočil k odchodu a Lízinka napjala svaly, připravená se rozběhnout a dostat ho do bezpečí, i kdyby ho tam měla dovláčet v zubech. Jenže potom uslyšela ty hlasy a cítila, jak ji opouští veškerá odvaha.

„Kam jít mláďata?“

„Už blízko, už cítit...“

Co to je? pomyslela si Lízinka zděšeně a přitiskla se k zemi.

Štístko se rozběhl za Bručounem a začal ho postrkovat směrem ke keři. Bručoun se bránil a jeho drápy zanechávaly rýhy v bahně, jak se snažil něčeho zachytit.

Copak máš místo mozku kámen? chtěla Lízinka zavýt. *Přestaň se s ním prát!*

Bručoun konečně vklouzl do podrostu vedle Lízinky, Štístko se tam nasoukal za ním a nespouštěl z něj oči. Lízinka slyšela, jak Bručounovi něco tiše říká, ale nerozeznával jednotlivá slova. Bručounovu vystrašenou odpověď už ale slyšela jasně: „Kojoti? Co to je?“

„Já sníst mláďata. Nejdřív měkkoučké čeníšek!“ zasyčel někdo poblíž chraplavý hlas.

„Já chroupat ocásky!“

Po tomhle ztichl i Bručoun a už se jen chvěl. Lízinka s vytřeštěnými očima hleděla skrz větvičky a spatřila stíny pohybující se na vršku kopce. Částečně připomínaly psy, ale jejich chlupatá těla se nesla na dlouhých tenkých nohou, které připomínaly kosti pokryté tenkou kůží.

Vrtík se zavrtil ještě hlouběji do Mikyho husté srsti a dokonce i Bručoun zavřel oči, ale Lízinka odmítla odvrátit zrak.

Nebojím se odejít k Zeměpsici, zavrčela v duchu a dívala se, jak kojoti přicházejí blíž a blíž. Ale můj ocásek žádný polopes chroupat nebude!

KAPITOLA PRVNÍ

Bouře stále na mýtině kousek od tábora a po okrajích jejího zorného pole se míhaly stíny vyděšených psů kňučících a vyjících hrůzou a žalem.

Slabé packy Slunečního psa se dotýkaly korun stromů, ale ještě nedosáhly na zem. Světlo, které dopadalo na tělo u Bouřiných nohou, mělo stejný šedý nádech jako srst mrtvého psa.

Jedinou barvou narušující kalné ranní přítmí byly jasně rudé cákance krve.

Tohle udělal pes.

Bouře si lehla na břicho a zahleděla se do Ševelových nehybných očí. Jeho rány byly děsivé. Žádný pes by nepřežil takový útok, natož chudák Ševel, který byl tak drobný. Jeho bok a břicho pokrývaly hluboké stopy po drápech a útočník mu vyrval hrdlo. Hlína kolem jeho těla byla tmavá, téměř černá. Ševel odevzdal Zeměpsici všechnu svou krev.

Bouře už mrtvé psy viděla – dokonce spoustu mrtvých psů. Vzpomínala si na jejich tváře. Její maminka měla smutné povis-

lé uši, Bladino štěně vypadalo navzdory svému násilnému skonu pokojně a klidně, jako by jen spalo, zatímco Běsovy pysky byly i po smrti ohrnuté do šíleného zuřivého šklebu.

Ale Ševel měl široce rozevřené oči, pootevřenou tlamu a vypadal, jako by ho něco překvapilo.

Kdo ti to udělal?

Bouře si uvědomila, že hlasitě oddychuje a celá se třese. Byla jí zima, ale nebyla si jistá, jestli je skutečně tak chladno, nebo ji mrazí z toho strašného pohledu.

Ostatní psi kňučeli a kroužili okolo Ševelova těla. Bruno neklidně přecházel sem a tam a cupital při tom na svých velkých tlapách, jako by se bál dotýkat země, na které Ševel zemřel. Sluníčko, Omega Divoké smečky, se třásla u paty stromu a schovávala tvář za trsem trávy.

Bouře jako by z dálky slyšela, jak někdo vyje: „Sledujte stopu! Najděte je!“ Několik psů vyrazilo do podrostu a rozběhlo se mezi stromy, mezi nimi malá bílá Daisy a rozčepýřený Hrab. O chvíli později se k nim přidal černobílý Miky.

Už je pozdě. Teď už Ševelovi nepomůžete, pomyslela si Bouře. *A jeho vraha stejně nenajdete.* Ševel byl mrtvý příliš dlouho. Jeho rány byly suché a jeho tělo stačilo vychladnout. Ten, kdo ho zabil, už je dávno pryč.

Bouři opět napadla ta samá myšlenka. *Tohle udělal pes. Jenže který?*

„Jak se to mohlo stát?“ zavyla Alfa a hrůzu v jejím hlasem nahradil hněv. „Tohle je naše území! Kdo byl včera večer na hlídce?“

„J-já, Alfo,“ řekla Bodlina a rozechvěle předstoupila.

„Hlídku jsem vedla já, Alfo,“ řekla Bríza, postavila se vedle

Bodliny a konejšivě do ní strčila čenicem. Bríze nohy se netřáslly, ale když se podívala na Ševelovo tělo, pohled jejích hnědých očí potemněl. „Celou noc jsme kroužily okolo tábora. Ani jedna z nás si nevšimla ničeho zvláštního.“

Jenže obejít celý tábor nějakou dobu trvá, pomyslela si Bouře. Kdyby někdo chtěl, mohl by se hlídce snadno vyhnout, jenže takový pes by musel smečku předtím delší dobu sledovat a odpozorovat, kudy a v jakých časových rozestupech hlídkaři chodí. To by znamenalo, že si nějaký neznámý pes dal tu práci, aby se pak mohl vplížit na území smečky a zavraždit ubohého Ševela.

To nedávalo smysl.

Ledaže... ledaže vrah nepřišel zvenčí.

Bouře prudce zatřásla hlavou, aby se zbavila té myšlenky dřív, než zapustí kořeny, ale navzdory vši se jí uhnízdila v mysli. Bouře měla pocit, že zrazuje smečku jenom tím, že tu možnost připouští, ale...

Co když je Ševelovým vrahem někdo z nás?

Bouře se rozhlédla po ostatních. Doufala – a zároveň se toho i bála – že není jediná, koho to napadlo. Ale zbytek smečky stále pozoroval Alfu a obě hlídkařky, které před ní stály se svěřenými ocasy.

Alfa propalovala Brízu a Bodlinu mrazivým pohledem a její tenké nohy se chvěly, částečně z hněvu a částečně námahou z toho, že musí tak dlouho stát a prohýbat se pod vahou nenarozených štěňat. „Nic jste neviděly. Nic jste necítily. Vaše hlídka tedy selhala.“

Střela, Brouk a Omega zoufale zavylí na souhlas.

„Co to znamená?“ zakňučela Omega.

